

# Λόγος εἰς τὴν Πέμπτη Κυριακὴ τῶν νηστειῶν



Ἁγίου Βασιλείου Σελευκείας

Αὐξάνει τὴν ἀγωνία τῆς γλώσσης τὸ ἐνδιαφέρον τῶν ἀκροατῶν· ὁ πόθος τῆς συνάξεως τῆς Ἐκκλησίας γιὰ θεϊαν διδασκαλία μοῦ αὐξάνει τὸν φόβο ἐμπρὸς στό ἐγχείρημα τῆς ὁμιλίας. Γι' αὐτὸ ὁ Δεσπότης καταπραΰνοντας τὸν φόβο τοῦ λόγου ἐβόησε: «Μακάριοι οἱ λέγοντες εἰς ὧτα ἀκουόντων», αὐτοὶ πού ρίπτουν τὸν σπόρο τῆς διδασκαλίας σὲ γόνιμο γῆ, καὶ συσσωρεύουν δόγματα ἀγαθὰ στό ἀλώνι τῆς ψυχῆς· ἐπειδὴ ἀξίζει νά κοπιᾶσει κανεὶς γι' αὐτὴν, ἐλπίζοντας νά δρέψει τοὺς καρποὺς τοῦ κηρύγματος.

Καὶ οἱ μὲν Ἰουδαῖοι καὶ τὶς Προφητεῖες ἀπέφευγαν νά ἀκούσουν, ἀλλὰ καὶ οἱ νουθεσίες ἦσαν ἀνεπιθύμητες, ὅπως εὐρίσκουμε γραμμένο στοὺς Προφήτες. Διότι λέγει «Κύριε, τίς ἐπίστευσε τῇ ἀκοῇ ἡμῶν;». Γι' αὐτὸ ὁ Ἱερεμίας, ἀναζητώντας εὐλογη πρόφαση, προέβαλε τὴν ἡλικία: «Νεώτερος ἐγώ εἰμι, καὶ λαλεῖν οὐκ ἐπίσταμαι».

Καὶ ὁ Μωϋσῆς, ὅταν ἐκλήθη στὴν ἡγεμονία τοῦ λαοῦ, ἀποφεύγει τὴν τιμὴ κατηγορώντας τὸν ἑαυτὸ του· «ἰσχνόφωνος εἰμί καὶ βραδύγλωσσος». Ἡ παραιτήση τῶν ἀποστελλομένων ἐλέγχει τὸν ἀπειθῆ χαρακτήρα τῶν Ἰουδαίων. Πάντοτε ἦταν θεομάχο τὸ γένος αὐτὸ καὶ ἀντίπαλο στίς θεῖες εὐεργεσίες. Κάποτε θρηνοῦσαν γιὰ τὴν Αἴγυπτιακὴ δουλεία, καὶ ὅταν ἀπηλλάγησαν, λοιδοροῦσαν αὐτόν πού τοὺς ἀπήλλαξε· «παρὰ τὸ μὴ εἶναι μνήματα ἐν Αἴγυπτῳ

ἐξήγαγεν ἡμᾶς ἀποκτείνειν ἐν ἐρήμῳ». Διέτρεχαν ὡς λεωφόρο τὴν θάλασσα, μὲ πόδια σκονισμένα ὁδοιποροῦσαν στό πέλαγος καὶ ἀπέδιδαν τὴν εὐεργεσία στόν μόσχο, βοώντας «Οὔτοι οἱ θεοί σου, Ἰσραήλ, οἱ ἐξαγαγόντες σὲ ἐκ γῆς Αἰγύπτου». Ὁ οὐρανὸς πάλιν ἀπέστελλε τίς νιφάδες τοῦ μάννα κι αὐτοὶ ἀπὸ κάτω βλασφημοῦσαν φωνάζοντας· «Κατάξηρος γέγονεν ἡ ψυχὴ ἡμῶν ἐπὶ τῷ ἄρτῳ τῷ διακένῳ». Ἀκολουθοῦσε πέτρα πού κατέκλυζε μὲ χειμάρρους τὴν ἔρημο καὶ ἓνα πλήγμα τῆς ράβδου κυφόρησε πολλές πηγές ὑδάτων· ἀλλὰ οὔτε αὐτὸ καθάρισε τὴν ἀχάριστο γλῶσσα τους καὶ παρὰ τὴν ἀπολαύση αὐτὴ ἔλεγαν: «Ἐπεὶ ἐπάταξε πέτραν καὶ ἐρρύησαν ὕδατα καὶ χεῖμαρροι κατεκλύσθησαν, μὴ καὶ ἄρτον δύναται δοῦναι;». Ὅταν πάλιν ἀγνοοῦσαν τὸν δρόμο, συνοδοιποροῦσε νεφέλη πού ἔλυε τὴν ἄγνοια καὶ ἐμπόδιζε τὴν φλόγωση τῶν ἀκτίνων. Στῦλος πυρὸς φωταγωγοῦσε τὴν νύκτα, ἀλλὰ αὐτοὶ ἀτιμάζοντας ἐκεῖνον πού τοὺς τιμοῦσε μὲ τὰ θαύματα ἔλεγαν: «θῶμεν ἀρχηγούς καὶ ἀποστρέψωμεν εἰς Αἴγυπτον». Σύννεφα ἀπὸ ὄρνιαθες ἔφερνε ὁ ἀέρας, ἐτοιμάζοντας τους συσσίτιο ὡσὰν σὲ ξένους ὁδοιπόρους. Σαράντα χρόνια τὰ ἱμάτια τους τριβόμενα παρέμεναν καινούρια, νικῶντας τὸν χρόνο καὶ τὴν φύση, καὶ μαζὶ μὲ τὰ ἱμάτια διατηροῦνταν καινούρια λόγῳ τῆς ἀνάγκης καὶ τὰ ὑποδήματα, γιὰ νὰ ἀντέξουν στά σαράντα χρόνια πορείας. Ὅταν πολεμοῦσαν συμμαχοῦσε μαζὶ τους ἡ τροχιά τῶν στοιχείων τῆς φύσης, τότε πού ὁ ἥλιος διδασκόμενος νὰ ἐπιβραδυνθεῖ, ἐπιτάχυνε τὴν νίκη ἀυξάνοντας τὴν διάρκεια τῆς ἡμέρας, γιὰ νὰ τοὺς ἀναδείξει νικητὲς αὐθημερόν. Ἐπιμηκύνοντας τὸν δρόμο του συνέστειλε τῆς νίκης τὸν χρόνο, ἴσως ὅμως καὶ νὰ αὔξησε τὴν διάρκεια τοῦ χρόνου· καὶ αὐτὸ γιὰ νὰ μὴ λυπήσει τοὺς ἤδη ταλαιπωρημένους γιὰ τὴν ἀναβολὴ τῆς νίκης. Μετὰ τὸν ἥλιο σταμάτησε καὶ τὸ ρεῦμα τοῦ Ἰορδάνη καὶ ἀναχαιτίστηκε ἡ ὁρμὴ τοῦ παραχωρώντας τοὺς τόπο νὰ βαδίσουν· στάθηκε ὁ φυσικὸς νόμος τῆς ροῆς ἀναμένοντας τὴν διέλευσή τους. Οἱ βασιλεῖς ἄκουσαν καὶ ταραχθήκαν, οἱ πόλεις αὐτομάτως ὑπέκυπταν. Κυκλώθηκε ἡ Ἰεριχὼ καὶ ἐξεδύθη τὸν κύκλο τοῦ τείχους, σὰν νὰ ἀποφεύγει τοὺς κατοίκους της καὶ νὰ προστρέχει στοὺς Ἰσραηλίτες. Ποία ἦταν ἡ εὐχαριστία γιὰ ὅλα αὐτά; «θῶμεν ἀρχηγούς καὶ ἀποστρέψωμεν εἰς Αἴγυπτον».

Αὐτὰ ὅμως πού ἐπηκολούθησαν ἦσαν φοβερότερα ἀπὸ τὰ προηγούμενα· προσκύνησαν τὸ ξόανο τῶν Μωαβιτῶν· οἱ νικητὲς νὰ προσκυνοῦν τὰ εἴδωλα τῶν νικημένων! Χύθηκαν αἵματα προφητικά, κατέκαψαν βιβλία Μωσαϊκά, μισῆσαν θρησκεία θεοφιλῆ, ἔστησαν ἀγάλματα δαιμονικά.

Αὐτὰ ὅμως εἶναι ἀρχαῖα καὶ παλαιά. Πῶς ἄραγε συμπεριφέρθηκαν

μέ τήν ένανθρώπηση τοῦ Σωτῆρα; Λυπήθηκε ὁ Χριστός τοὺς ἀνθρώπους καὶ ἤλθε προτείνοντας χεῖρα σωτηρίας στό γένος μας. Δέν ἀλλάξαν ὅμως τρόπους, νά ἐντραποῦν τὰ θαύματα, ἀλλά ἔτρεξε μέσα στό χρόνο ἡ γνώμη τῶν προγόνων καὶ ἠῦρε τοὺς κληρονόμους. Νιφάδες θαυμάτων, πέλαγος οἱ θεραπείες, ἀφθονία κάθε ἀγαθοῦ· ἀλλά εὐεργετούμενοι πενθοῦσαν καὶ κήρυτταν μέ λόγια τήν ἀπορία τῆς ψυχῆς τους· «τί ποιήσωμεν, ὅτι ὁ ἄνθρωπος οὗτος πολλὰ σημεῖα ποιεῖ;». Ἔβλεπαν τὰ πάθη νά διώκονται καὶ στρώθηκαν στήν ψυχὴ μέ τὸ πάθος τοῦ φθόνου· τήν λύση τῆς συμφορᾶς τῶν ἄλλων θεωροῦσαν ἰδική τους συμφορά. Παράλυτος ἠγέρθη, τυφλὸς ἀνέβλεψε, νεκρὸς ἀνακήρυξε τοῦ θανάτου τήν ἦττα καὶ ὁ ἰατρὸς ἐξισοῦτο μέ τοὺς ἐγκληματίες. Ἐλευθερώνονταν ἀπὸ τὰ χέρια τῶν δαιμόνων καὶ δέν ντρέπονταν νά ἀποκαλοῦν δαιμονισμένο αὐτόν πού τοὺς ἐλευθέρωσε ἀπὸ τοὺς δαίμονες. Καὶ πάλιν ἐπέμεναν νά θρηνοῦν: «Τί ποιήσωμεν, ὅτι ὁ ἄνθρωπος οὗτος τοιαῦτα σημεῖα ποιεῖ;» Αἴσχος τῆς ἀνθρωπίνης φύσης ἀπεδείχθη ὁ τρόπος τῶν Ἰουδαίων. Δέν ὑπέφεραν ἄλλο, τὸ πάθος τοὺς ὀδήγησε στόν φόνο· τοὺς φαίνεται ὅμως ἄδοξος ὁ φόνος ὁ ἀπλός· μηχανεύονται τὸν Σταυρό, καὶ ἔτσι ἀναμιγνύοντας τὰ θαύματα μέ τήν ἐπαίσχυντο παρανομία προπαρασκεύαζαν τὴν θεραπεία τοῦ φθόνου τους. Ἀλλὰ δέν τοῦ διέφευγαν ὅλα αὐτὰ τοῦ Χριστοῦ πού ἐκουσίως ἐρχόταν πρὸς τὸ Πάθος, ἀφοῦ ἀπὸ ἐνωρὶς προφητικὰ προκαλοῦσε τὸ θάνατο λέγοντας «Λύσατε τὸν ναὸν τοῦτον, καὶ ἐν τρισὶν ἡμέραις ἐγέρω αὐτόν». Δέν ἀγνοοῦσε τὸ Πάθος αὐτός πού εἶπε «ἐξουσίαν ἔχω θεῖναι τὴν ψυχὴν μου· καὶ ἐξουσίαν ἔχω λαβεῖν αὐτήν».

Διότι τὸ Πάθος ἀνῆκε στήν θείαν οἰκονομία· καὶ θὰ τὸ τολμοῦσαν μὲν παρανόμως οἱ Ἰουδαῖοι, θὰ τὸ εἶχε οἰκονομήσει ὅμως γιὰ τὴν σωτηρία μας ὁ Θεός. Ἀλλὰ ὁ φιλόχριστος χορὸς τῶν Ἀποστόλων ἀθυμοῦσε ἀκούγοντας γιὰ τὸ Πάθος, καὶ ὁ λόγος πλήγωνε τὴν ψυχὴ τους κάμνοντας τοὺς νά προγευθοῦν τὸ Πάθος μέ τὸ πένθος. Ἀπαλύνοντας δὲ τὴν ὑπερβολικὴ λύπη τῶν μαθητῶν ὁ Σωτῆρας συνέπλεκε τῆ μνήμη τοῦ Πάθους μέ τὴν προαγγελία τῆς Ἀναστάσεως. Ἀλλὰ καὶ τοὺς ὑπενθύμιζε ἐπανειλημμένως τὸ Πάθος. Τὸ ἐλάφρυνε μέ τὴν συχνὴ μελέτη τῆς διηγήσεως, γιὰ νά μὴν ἐκπλαγοῦν ἀπὸ τὴν ἀπότομο θέα καὶ ἔτσι ἡ ψυχὴ τους βυθισθεῖ σὲ πολὺ μεγαλύτερο πένθος. Γι' αὐτὸ καὶ τώρα ὁ Σωτῆρας προαναγγέλλοντας τὸ Πάθος λέγει: «Ἴδού, ἀναβαίνομεν εἰς Ἱεροσόλυμα, καὶ ὁ Υἱὸς τοῦ ἀνθρώπου παραδοθήσεται εἰς χεῖρας πρεσβυτέρων καὶ γραμματέων, καὶ ἀποκτενοῦσιν αὐτόν... καὶ τῆ τρίτῃ ἡμέρᾳ ἀναστήσεται». Ἀποδεικνύει ὅτι καὶ τὸν χρόνο γνωρίζει καὶ ὅτι ἐκουσίως ἔρχεται πρὸς τὸ Πάθος. θὰ ἠμπορούσα,

λέγει, καὶ νὰ παραιτηθῶ ἀπὸ τὸ πάθος ἀλλάζοντας πορεία καὶ νὰ ἀποφύγω τὴν θανατώσή μου ἀπομακρυνόμενος ἀπὸ τὸν τόπο τοῦ φόνου· ἀλλὰ ὁ καιρὸς ἀπαιτεῖ τὸν Σταυρόν, ἡ ἀνάγκη κυφορεῖ τὸ πάθος, ἡ προθεσμία τῆς παρουσίας μου ἀναζητεῖ ἀφορμὴν γιὰ νὰ λήξη. Γι' αὐτὸ προηγουμένως ἀπέφευγα τὸν λιθοβολισμό, διότι ἀνέμενα τὸν Σταυρό. Γι' αὐτὸ καὶ εἶχα ἐξαφανισθεῖ, ὅταν ἠθέλησαν νὰ μὲ ρίψουν στὸν γκρεμό. Ἐπειδὴ ἦλθα γιὰ νὰ θεραπεύσω τὸν θάνατο πού προξένησε στὸν Ἄδὰμ τὸ ξύλο· γιὰ νὰ καρφωθῶ σὲ ἓνα ξύλο, ἀνακόπτοντας ἔτσι τὴν πορεία τῶν κακῶν πού προήλθαν ἀπὸ τὸ ξύλο. Ὑπηρέτες δὲ τοῦ πάθους μου εἶναι οἱ Φαρισαῖοι καὶ οἱ Γραμματεῖς καὶ οἱ πρεσβύτεροι, οἱ ἐπικεφαλῆς τοῦ Νόμου, αὐτοὶ οἱ ὁποῖοι ἐνῶ ἔχουν τὴν τιμὴ νὰ θεωροῦνται διάδοχοι τοῦ Μωϋσέως, συμπράττουν μὲ τὸν διάβολο. Οἱ μαθητὲς τοῦ Νομοθέτου, ὑπασπιστὲς τοῦ παρανόμου. Σὲ σᾶς ὅμως τοὺς ἰδικούς μου προλέγω τὸ Πάθος καὶ θεραπεύω τὴν λύπη προμηνύοντας τὴν Ἀνάσταση: «Ἴδου ἀναβαίνομεν εἰς Ἱεροσόλυμα, καὶ ὁ Υἱὸς τοῦ ἀνθρώπου παραδοθήσεται εἰς χεῖρας πρεσβυτέρων καὶ γραμματέων καὶ ἀποκτενοῦσιν αὐτὸν καὶ τῇ τρίτῃ ἡμέρᾳ ἀναστήσεται». Ἐὰν λυπάστε γιὰ τὸ Πάθος, ἅς σᾶς θεραπεύσει τὴν λύπη ἢ Ἀναστάση· ἐὰν φρίττετε τὸν Σταυρό, εὐφρανθεῖτε γιὰ τὴν νίκη: «τῇ Τρίτῃ ἡμέρᾳ ἐγερθήσομαι». Πορεύομαι σὲ ἐτοιμὴ νίκη, σύντομα θὰ ἐγείρω τὸ τρόπαιον, ἔχει ὀρισθεῖ ὁ χρόνος τῆς στεφανώσεως. Πορεύομαι στὸν θάνατο γιὰ νὰ τὸν ὑποχρεώσω νὰ μὴ εἶναι ἡ ἐξουσία του στοὺς ἀνθρώπους ἀθάνατος. Καὶ θὰ ἀναστηθῶ ἀπὸ τὸν τάφο ἐγκαινιάζοντας τὴν Ἀναστάση. Θὰ διδάξω τὸν Ἄδη νὰ περιμένει διάδοχό του τὴν Ἀναστάση. Μὲ ἔμενα παύει ὁ θάνατος καὶ φυτεύεται ἡ ἀθανασία. Μικρὸν θὰ εἶναι τὸ μεταίχιμο μεταξὺ τοῦ θανάτου καὶ τῆς ζωῆς· διότι δέν κατέρχομαι γιὰ νὰ ἐξοφλήσω ἁμαρτία, ἀλλὰ γιὰ νὰ τὴν καταργήσω. Δέν ἄντεξε ὅμως στά λόγια αὐτὰ ἡ ψυχὴ τῶν μαθητῶν, ἀλλὰ ἀπὸ τὴν μνήμη τοῦ πάθους κάμφθηκαν καὶ τοὺς κυρίευσε ὄλους ἡ σιωπὴ. Ὁ Πέτρος ὅμως ἐξεπλάγη ἀκούγοντας αὐτὰ καὶ μὴ ὑποφέροντας ἀπὸ πόθο τὸ πάθος, ἐπίασε τὸ χέρι τοῦ Κυρίου καὶ εἶπε: «Ἴλεως σοί, Κύριε, οὐ μὴ ἔσται σοί τοῦτο». Ἡ φωνὴ ἀπεκάλυψε τὴν πληγὴ τῆς ψυχῆς. Τὶ λέγεις, ὦ Δεσπότα, πὼς μελετᾷς Σταυρὸ καὶ ὁμιλεῖς περὶ πάθους; θὰ τολμήσει νὰ σοῦ ἐπιτεθεῖ ὁ θάνατος, ἀφοῦ δέν ἄντεξε οὔτε τὴν φωνὴ σου ὁ Ἄδης; Προηγουμένως φώναξες νεκρὸ τὸν υἱὸ τῆς χήρας καὶ ὁ θάνατος ἔφυγε, ἀδυνατώντας νὰ τὸν ὀδηγήσει ἀκόμη καὶ μέχρι τὸν τάφο. Πῶς λοιπὸν θὰ δεχθεῖ ὁ θάνατος αὐτὸν τὸν ὁποῖο φοβεῖται; Ἄφησε αὐτὰ τὰ λόγια, ὦ Δεσπότα. Ὁ Ἡλίας ὑπερπήδησε τὸν θάνατο, ὁ Ἐνώχ μετετέθη διαφεύγοντας ἀπὸ τὸν

Ἄδη καὶ πῶς ὁ Χριστὸς θὰ ὑποκύπτει στό θάνατο;  
Αὐτὰ ἔλεγε ὁ Πέτρος γιὰ τὸ Πάθος, τὸν ἀποστόμωσε ὅμως ὁ Χριστὸς ἐπιτιμῶντας τον μὲ δριμύτητα: «Ὑπαγε ὀπίσω μου, σατανᾶ, σκάνδαλόν μου εἶ, ὅτι οὐ φρονεῖς τά τοῦ θεοῦ, ἀλλὰ τὰ τῶν ἀνθρώπων». Τὶ λέγεις, Πέτρε, ἐμποδίζεις τὸν θάνατο; Δέν ἀποβλέπεις λοιπὸν στὴν Ἀναστάση; Ἐμποδίζεις τὸν Σταυρό; Πῶς θὰ ἐπιτευχθεῖ ἡ νίκη; Νά μὴ γίνεῖ τὸ πάθος; Πῶς θὰ ἔλθει ἡ ἀπάθεια; Να μὴ προσηλώσω τὸ Σῶμα μου στό ξύλο; Πῶς λοιπὸν θὰ σχισθεῖ τὸ χειρόγραφο τῶν ἀμαρτημάτων ποῦ ἐγράφη μὲ τὸ ξύλο; Νά μὴν ἀνέβω στό ὕψος; Πῶς λοιπὸν νά θριαμβεύσω κατὰ τοῦ διαβόλου; Νά ἀποφύγω τὴν ταφή; Πῶς λοιπὸν θὰ καταργηθοῦν οἱ τάφοι; Νά μὴ κατέλθω στοὺς νεκρούς; Πῶς λοιπὸν θὰ δέσω τὸν Ἄδη; Πῶς θὰ χαρίσω τὴ λύση στοὺς ἀλυσσοδεμένους; Νά ἀποφύγω τὸν Σταυρό; Πῶς λοιπὸν θὰ θεραπεύσω τὰ τραύματα τοῦ Ἀδάμ; Πῶς ἀλλιῶς θὰ θεραπευθεῖ ἡ παραβάση τοῦ πρωτοπλάστου; Χωρὶς νά τὸ θέλεις, Πέτρε, συνηγορεῖς μὲ τὸν διάβολο. Να ἀποφύγω τὸν θάνατο; Πῶς λοιπὸν θὰ ἐκπληρωθοῦν οἱ προφητεῖες; Θὰ ἔχεις τὴν κατακραυγὴ τοῦ Ἡσαΐα, ὁ ὁποῖος θὰ σοῦ φωνάξει ἀκόμη δυνατότερα: «Ὡς πρόβατον ἐπὶ σφαγὴν ἤχθη, καὶ ὡς ἀμνὸς ἐναντίον τοῦ κείροντος αὐτὸν ἄφωνος». Θὰ σοῦ διηγηθεῖ τὴν ὠφέλεια τοῦ πάθους, λέγοντας: «Οὐ τῷ μῶλωπι ἡμεῖς πάντες ἰάθημεν». Θὰ σὲ ἐπικρίνει καὶ ὁ Ἰερεμίας εἰκονίζοντας τὸ πάθος: «Ἴδου ὡς ἀρνίον ἄκακον ἀγόμενον τοῦ θύεσθαι, οὐκ ἔγνω». Ἀπὸ τὸ ἄλλο μέρος θὰ σὲ καταγγεῖλει ὁ Δαυὶδ ἐξυμνῶντας μὲ τὴν κιθάρα τοῦ τὴν εὐωδία τοῦ πάθους: «Σμύρναν καὶ στάκτην καὶ κασσίαν ἀπὸ τῶν ἱματίων σου». Θὰ βρεῖς ἀντιμέτωπο τὸν Ζαχαρία, ὁ ὁποῖος λέγει: «Καὶ ὄψονται πρὸς με, πρὸς ὃν ἐξεκέντησαν». Καὶ ἄλλος θὰ σοῦ πεῖ: «Καὶ δύσεται ὁ ἥλιος μεσημβρίας». Καὶ πάλι: «Οὔτε ἡμέρα, οὔτε νύξ, καὶ πρὸς ἐσπέραν ἔσται φῶς». Περίμενε λίγο, Πέτρε, καὶ θὰ δεῖς τὴν πραγματοποίησιν τῶν λόγων αὐτῶν· τὸν ἥλιο στό μέσον τῆς ἡμέρας νά ἀρπάζεται καὶ νύκτα πρόωρος νά ἀπλώνεται στὴν κτίση. Τὶς πέτρες νά χωρίζονται, τὸν Ἄδη νά λαφυραγωγεῖται· τὸν θάνατο νά ἀκυρώνεται· τὸν διάβολο νά ἐκπίπτει ἀπὸ τὴν τυραννικὴ ἐξουσία του· τὸν δῆμο τῶν νεκρῶν ἐλεύθερον. Αὐτὰ ὅλα, Πέτρε, θέλεις νά τὰ ἐμποδίσω; θέλεις νά τὰ συγκρατήσω; Νά ματαιώσω τὴν πραγματοποίησίν τους; «Ὑπαγε ὀπίσω μου, σατανᾶ· ὅτι οὐ φρονεῖς τά του θεοῦ, ἀλλὰ τὰ τῶν ἀνθρώπων». Τὶ τραχύτητα ἔχουν τὰ λόγια αὐτά, ὦ Δεσπότα; Τὶ φοβερὰ ἡ ἐπιτιμῆσις αὐτὴ κατὰ τοῦ Πέτρου; Πρὸ ὀλίγου ἄκουσε ἀπὸ σὲ «Μακάριος εἶ, Σιμῶν Βαριωνᾶ» καὶ τώρα ἀποκαλεῖς τὸν Ἀπόστολο σατανᾶ; Πρὸ ὀλίγου εἶπες: «Σὺ

εἶ Πέτρος, καὶ ἐπὶ ταύτη τῇ πέτρᾳ οἰκοδομήσω μου τὴν Ἐκκλησίαν· καὶ τώρα τὸν ἀποκαλεῖς σκάνδαλο καὶ ὄργανο τοῦ διαβόλου; Καὶ ὁ μὲν Ἰούδας δὲν ἐπιτιμᾶται, ἂν καὶ σὲ πωλεῖ καὶ σὲ φενεύει· κλείνει συμφωνία μὲ τοὺς Ἰουδαίους ἐναντίον σου· βλέπει νὰ τιμάσαι μὲ τὸ μύρο καὶ ἀγανακτεῖ καὶ ὑπολογίζοντας μὲ ἀκρίβεια τὸ ποσὸν ποῦ ἐζημιώθη φωνάζει: «Εἶς τί ἡ ἀπώλεια αὐτή; Ἡδύνατο τοῦτο πραθῆναι πολλοῦ» καὶ ἐλέγχει μὲ αὐτὰ τὰ λόγια τὴν ἀνοχή σου. Καὶ σὺ δὲν ἀγανάκτησες, δὲν ἐπιτίμησες· ἀντιθέτως ἀπομάκρυνες τὸν θυμὸ ἐκφράζοντας τὸν οἶκτο σου μὲ τοὺς λόγους «Τί κόπους παρέχετε τῇ γυναικί; Καλὸν ἔργον εἰργάσατο εἰς ἐμέ. Βαλοῦσα γὰρ αὕτη τὸ μύρον, εἰς τὸ ἐνταφιάσαι μὲ πεποίηκε». Σὰν να λέγει δηλαδὴ πρὸς τὸν Ἰούδα: Μὴ μὲ στερήσεις μὲ τις συκοφαντίες σου ἀπὸ τὰ ἐντάφια, ἐφ' ὅσον μοῦ στερεῖς καὶ τὴ ζωὴ. Αὐτὴ ἡ γυναῖκα μὲ προετοιμάζει μὲ τὰ ἐντάφια γιὰ τὸν φόνου πού προξένησες ἐσύ. Ὑπολόγισε τὸ ἀντίτιμο τοῦ μύρου ὡς ἕξοδα γιὰ τὴν ταφή· ἀφοῦ διαπραγματεύεσαι ἤδη τὸν φόνου, ὑποχώρησε τουλάχιστον στό θέμα τῆς ταφῆς.

Τὸν εἶδες να ἔρχεται ἐναντίον σου μὲ στρατιῶτες καὶ ὄπλα καὶ ξύλα καὶ δὲν εἶπες «ὑπάγε ὀπίσω μου, σατανᾶ». Δὲν τὸν ἐπιτίμησες μὲ λόγια, δὲν τὸν ἐφόβησες μὲ ἔργα, ἀλλὰ καὶ τὸν προέτρεψες πρὸς τὸ ἐγχείρημα· «Ἐταῖρε, ἐφ' ᾧ πάρει». Ἀνάλαβε τὸ ἔργο, μὴ ἀναβάλεις τὴν τόλμη· ἐπικύρωσε τὴν πωλήση μὲ τὴν πράξη. Καὶ ἔτσι μὲν συμπεριφέρθηκες στὸν Ἰούδα· ἐνῶ ὁ Πέτρος πού σὲ ἀγαπᾷ ὑβρίζεται, καὶ ἐπειδὴ σὲ λυπάται πληγώνεται; Ἀπὸ ἄγνοια ἔσφαλε, πῶς μὲ τὰ λόγια μαστιγώνεται; Ναί, λέγει ὁ Σωτῆρας, ὁ φιλάνθρωπος· ὅπου τὸ τραῦμα εἶναι ἀνίατο, ἐκεῖ τὸ φάρμακο εἶναι ἄχρηστο· ὅπου ὅμως ὑπάρχει ἐλπίδα θεραπείας, ἐκεῖ ἡ τομὴ εἶναι ἰάση. Ὅπου ἀναγνωρίζω μαθητὴ, καὶ ἂν ὑβρίζω, παιδαγωγῶ· ἐνῶ ὅπου ὁ τρόπος εἶναι ξένος πρὸς ἔμενα, ἡ νόσος ἀνίατος. Καὶ τοῦ ἐνὸς μὲν θεραπεύω τὴν ἄγνοια, τοῦ δὲ ἄλλου προκαλῶ τὴν παραφροσύνη. Ἀλλὰ σὺ μὲν, ᾧ Πέτρε, μὲ συμβουλεύεις νὰ παραιτηθῶ ἀπὸ τὸ πάθος· ἐγὼ ὅμως σὲ παροτρύνω νὰ μιμηθεῖς τὸν θάνατό μου, νὰ δεχθεῖς τὸν σταυρό, νὰ ὑπομείνεις τὸ πάθος, νὰ ποθήσεις τὸν κίνδυνο μὲ ζῆλο. Διότι «εἶ τις θέλει ὀπίσω μου ἐλθεῖν, ἀπαρνησάσθω ἑαυτὸν καὶ ἀράτω τὸν σταυρὸν αὐτοῦ, καὶ ἀκολουθεῖτω μοι». Τὸ πάθος, ὁδὸς σωτηρίας· καὶ ὁ Σταυρὸς, πρόξενος Βασιλείας. Μὲ τὴν κοινωνία τῶν Παθῶν μου νὰ δείξετε ὅτι εἶστε μαθητές μου· καὶ ἔτσι, ἐπειδὴ θὰ πάθετε πρὸς χάριν μου, θὰ βασιλεύσετε μαζί μου. «Αὐτῷ ἡ δόξα καὶ τὸ κράτος εἰς τοὺς αἰῶνας. Ἀμήν».

Πηγή: <http://kirigmata.blogspot.com>